

[Wilhelm]

rykker, men højst en erindringskrivelse om, at der skyldes et beløb, og hvis den pågældende ikke har noget imod at indbetale det, gjorde det ikke noget.

Det er vilkårene, der har været hevet frem. Skatteministeren kunne så komme op og vise os, at det ikke passer. Det har han ikke gjort. Det er offentligt tilgængelige eksempler, der har været fremme i pressen, men skatteministeren siger bare, der ikke er behov for at lave nogen aftaler om det, men uden at tilbagevise disse helt groteske fremstillinger, der har været af forholdene, som de er i dag.

B 20 om offentliggørelse. Det er klart, at vi har – og det giver vi også udtryk for i bemærkningerne – de samme betænkeligheder ved at sætte folk i gabestokken, som hr. Bernhard Baunsgaard meget sympatisk gav udtryk for. Men vi har altså også en holdning, der siger, at det er ren klassejustits, når man gør det over for små syndere, som kaldes socialbedragere, men ikke gør det over for store millionsvindlere på skattefronten. Jeg kan ikke forstå, at nogen her kan synes – men jeg registrerer, at det synes man altså fra skatteministerens og fra andres side – at det er rimeligt, at man har en ordning, hvor sådan noget som Codansagen, Københavnske Re-sagen – og vi kender desværre ikke andre, for de er jo kun kommet frem ved ulovlige indiskretioner – skal være hemmelige for offentligheden.

Det er meget svært at hævde, men selvfølgelig kan man altid gøre det, at der er tale om uforsætlighed. Det er jo en fuldstændig vilkårlig målestok at sige: vi karakteriserer bare den sag som uforsætlighed, altså skal den være hemmelig. Men når man så på, hvad det egentlig var, der var sket i de to sager, skal man trække meget på vores tålmodighed, når man vil kalde det uforsægtigt skattesnyd. Det var så oplagte ting, der skete, ulovlige fradrag til politiske partier, og jeg ved ikke hvad, som disse partier altså stadig væk synes skal være dybt fortrolige og ikke må komme ud til offentligheden.

Vi har den samme bekymring som hr. Bernhard Baunsgaard med at sætte folk i gabestokken, men skal det ske overhovedet nogen steder, er det mere rimeligt over for disse folk, som gør det med revisorbistand, og som har deres fine, dyre advokater siddende på bestyrelsesposterne, hvad den lille mand eller dame, der kommer til – ofte på

grund af ukendskab til loven – at lave et socialt bedrageri på 600 kr., ikke har, men de bliver hevet frem.

Hr. Ellemann-Jensen spurgte om formålet med dette. Jeg tror rent faktisk, at det ville være det, der i størst grad kunne medvirke til at dæmme op for den slags ting, hvis de vidste, at de blev hevet frem, når det blev opdaget. Sådan som det er i dag, har de alt at vinde ved at forsøge. I værste fald har det jo vist sig at der er en efterbetaling, i allerværste fald måske beløbet dobbelt eller $2\frac{1}{2}$ gang op eller sådan noget lignende, men stort set kan man sige, at der er alt at vinde ved at forsøge. Men netop over for de kredse måtte man tro, det kunne have en vis præventiv virkning, når de vidste, at de blev hevet frem i offentligheden, når de gjorde det.

Til det sidste forslag, om en overkommunal ligningsinstans, vil jeg sige, at vi er da villige til at høre nærmere i udvalget om værdien af det, man allerede har lavet. Vi ved godt, at Jens Kampmann nåede at sætte nogle ting i sving dér, men problemet med, som skatteministeren siger, at afvente resultaterne, er jo, at vi aldrig hører om resultaterne. Vi ved ikke, om det, der nu er sat i sving, har nogen som helst udsigt til at blive effektivt, for der er jo masser af den slags sager, men hvad er der sket? Der er i virkeligheden kun én af dem i de sidste mange år, der er blevet kendt – igen ved indiskretioner – og det er Bonde Nielsen-sagen. Der er da ingen grund til at tro, at Bonde Nielsen-sagen er så exceptionel – noget af det måske – men dette, at han har delt sine selskaber på forskellige ligningskommuner, og at han selv er hjemmehørende i en syvendte kommune og spiller de forskellige ligningsmyndigheder ud mod hinanden, er jo ikke spor exceptionelt. Men vi får ikke kendskab til de sager, og derfor har vi kun den mulighed at prøve at stille regler op, som på forhånd kan forventes at være mere effektive end de nuværende.

Vi vil gerne se på, hvad det er for regler, man har bygget op, og om de opfylder disse krav, men dette med bare at afvente disse resultaterne uden at have en nogenlunde fornemmelse af, at reglerne kunne være effektive, er altså ikke helt tilfredsstillende.

Til sidst vil jeg godt sige, at vi slet ikke finder dette udtømmende, og jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard, når han siger, at det jo ikke engang er de største frå-